

28 JUNI 2009 – DERTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

WIJSHEID 1, 13-15; 2, 23-24

Niet God heeft de dood gemaakt en Hij scheidt geen behagen in de ondergang van de levenden. Hij toch heeft alles geschapen om te leven: gezond zijn de schepselen van de aarde, geen dodelijk vergif wordt in hen gevonden en de onderwereld heeft geen macht op aarde, want de gerechtigheid is onsterfelijk!

God heeft immers de mens geschapen voor de onsterfelijkheid, Hij heeft hem gemaakt tot een afspiegeling van zijn eigen wezen. Maar door de afgunst van de duivel kwam de dood in de wereld, en hij wordt ondergaan door zijn aanhangers.

TWEDE LEZING

TWEDE BRIEF AAN DE KORINTIERS 8, 7.9.13-15

Broeders en zusters,

Gij munt reeds in zoveel opzichten uit: in geloof, welsprekendheid, wetenschap, in ijver op alle gebied, in uw liefde voor ons; laat dan ook dit liefdewerk uitmuntend slagen!

Want de liefdedaad van onze Heer Jezus Christus hoef ik u niet in herinnering te brengen: hoe Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij rijk zoudt worden door zijn armoede.

Het is niet de bedoeling dat gij door anderen te ondersteunen uzelf in verlegenheid brengt. Er moet een zeker evenwicht tot stand komen. Voor het ogenblik vult uw overvloed hun gebrek aan, een ander maal zal hun overvloed uw gebrek verhelpen.

Zo ontstaat het evenwicht waarvan de Schrift spreekt: „Hij die veel had verzameld, had niet te veel, en hij die weinig had verzameld, kwam toch niet te kort.”

EVANGELIE

MARCUS 5, 21-43

In die tijd, toen Jezus weer met de boot overgestoken was, stroomde veel volk bij Hem samen. Terwijl Hij zich aan de oever van het meer bevond, kwam er een zekere Jairus, de overste van de synagoge. Toen hij Jezus zag, viel hij Hem te voet en smeekte Hem met aandrang: „Mijn dochtertje kan elk ogenblik sterven, kom toch haar de handen opleggen opdat ze mag genezen en leven.” Jezus ging met hem mee. Een dichte menigte vergezelde Hem en drong van alle kanten op.

Er was een vrouw bij die twaalf jaar aan bloedvloeiing leed. Zij had veel te verduren gehad van een hele reeks dokters en haar gehele vermogen uitgegeven, maar zonder er baat bij te vinden; integendeel, het was nog erger met haar geworden. Omdat zij over Jezus gehoord had, drong zij zich in de menigte naar voren en raakte zijn mantel aan. Want ze zei bij zichzelf: „Als ik slechts zijn kleren kan aanraken, zal ik genezen zijn.”

Terstond hield de bloeding op en werd ze aan haar lichaam gewaar dat ze van haar kwaal genezen was.

Op hetzelfde ogenblik was Jezus zich bewust dat er een kracht van Hem was uitgegaan; Hij keerde zich te midden van de menigte om en vroeg: „Wie heeft mijn kleren aangeraakt?”

Zijn leerlingen zeiden tot Hem: „Gij ziet dat de menigte van alle kanten opdringt en Gij vraagt: ‘Wie heeft Mij aangeraakt?’”

Maar Hij liet zijn blik rondgaan om te zien wie dat gedaan had. Wetend wat er met haar gebeurd was, kwam de vrouw zich angstig en bevend voor Hem neerwerpen en bekende Hem de hele waarheid. Toen sprak Jezus tot haar: „Dochter, uw geloof heeft u genezen. Ga in vrede en wees van uw kwaal verlost.”

Hij was nog niet uitgesproken of men kwam uit het huis van de overste van de synagoge met de boodschap: „Uw dochter is gestorven. Waartoe zoudt ge de Meester nog langer lastig vallen?” Jezus ving op wat er bericht werd en zei tot de overste van de synagoge: „Wees niet bang, maar blijf geloven.” Hij liet niemand met zich meegaan behalve Petrus, Jakobus en Johannes, de broer van Jakobus. Toen zij aan het huis van de overste kwamen, zag Hij het rouwmisbaar van mensen die luid weenden en weeklaagden. Hij ging naar binnen en zei tot hen: „Waarom dit misbaar en geweent? Het kind is niet gestorven maar slaapt.” Doch zij lachten Hem uit. Maar Jezus stuurde ze allemaal naar buiten en ging met zijn metgezellen en de vader en moeder van het kind het vertrek binnen waar het kind lag. Hij pakte de hand van het kind en zei tot haar: „Talita koemi”; wat vertaald betekent: ‘Meisje, sta op.’ Onmiddellijk stond het meisje op en liep rond want het was twaalf jaar. En ze stonden stom van verbazing. Hij legde hun nadrukkelijk op dat niemand het te weten mocht komen, en voegde eraan toe dat men haar te eten moest geven.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.rkbijbel.nl

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Tweemaal twaalf jaar

AAN DE VOORAVOND VAN DE schoolvakantie brengt het evangelie twee vrouwen op het toneel. Een jong meisje, dat nog vrouw moet worden, en een rijpere vrouw, die geen mens meer is.

Jezus staat op de kade van het meer van Tiberias. Jairus, de overste van de synagoge, komt naar Jezus en smeekt Hem naar zijn doodziek dochtertje te komen kijken. „Zo jong nog, net twaalf.” „Ja, Ik ben al onderweg”, zegt Jezus. Er is echter oponthoud. Een vrouw die bloedt en blijft bloeden. Dag en nacht, jaar in jaar uit. Al twaalf jaar lang. Lichamelijk. Ja, maar veel meer dan dat. Haar relatie zwaar belast. Wellicht geen kinderen. Haar hart bloedt. En in een oude cultuur is er meteen ook schuld aan verbonden. Zo'n vrouw is onrein. Ze mag niemand aanraken. Ze mag niet aangeraakt worden. Ze voelt zich niet meer beminnenswaard. Het leven vloeit uit haar weg. Haar geld ook, zegt het evangelie, want ze heeft alle consultaties van alle ziekenhuizen in de wijde omtrek afgelopen. Haar hele leven is verlies.

Ooit, ergens, had ze over Jezus gehoord. Ze wil Hem ontmoeten. Zou Hij dit onophoudende verlies kunnen stoppen? „Jezus geneest en heelt”, werd verteld. Ze weet het niet, maar ze vermoedt: zou zijn liefde haar kunnen helen? Zou Jezus iemand zijn bij wie je je niet schuldig meer moet weten? Bij wie je je niet hoeft te schamen over je verlies? Zou Hij haar niet vies of onrein vinden? Zou er nog ergens iemand zijn die tot haar zegt: „Ik hou van jou, niet ondanks, maar zonde rmeer?”

Och neen, „Ik heb me al genoeg illusies gemaakt”, denk ze waarschijnlijk. „Niet meer fantaseren. Er is geen liefdesleven meer. Neen, niet meer dromen, anders is de teleurstelling een te grote pijn. En die Jezus? Hij zal een onreine vrouw toch niet zien staan?” Tenzij ze het eens ongemerkt probeerde? Hij ziet haar wellicht niet staan, maar als zij Hem zou zien staan...

In bijna wanhoop wringt ze zich met haar ellebogen door de menigte rond Jezus. Ze komt dichterbij en even raakt ze de zoom van zijn kled aan. Steels. Ze overtreedt een verbod. Ze maakt de mensen die ze aanraakt onrein. En toch, plotseling voelt ze zich anders, nieuw, rein. De bron van haar verlies droogt op.

Zeker, een aanraking vol liefde kan een leven veranderen en helen. Maar hier gaat het toch om een soort gestolen, magische aanraking? Inderdaad, het geloof van de vrouw is aanvankelijk magisch. Het is ook ellebogengeloof. Ze dwingt Jezus, buiten zijn weten om. „Maar ja, waarom niet? Hij zou haar toch niet zien staan.”

En daar zit het hem precies. Jezus ziet haar wel staan. Hij vraagt luidop: „Wie ben jij, die Mij in wanhopige hoop hebt aangeraakt? Maak je bekend! Ik wil je leren kennen.” De leerlingen sussen Jezus: „Het krioelt hier van het volk.” „Geef niet,” zegt Jezus, „Ik wil haar kennen. Die genezing biedt nog geen toekomst. Ze moet haar naam zeggen, want ze denkt nog steeds dat ze Niemand is. Ze heeft slechts een heimelijke naam. Ik zal haar die naam publiek teruggeven, ten overstaan van iedereen. Zo kan haar magische geloof groeien naar geloven in dialoog en relatie.”

Bevend gooit de vrouw zich voor Jezus en ze bekent: „Ik was het.” Ze zegt eindelijk 'ik'. Ze is 'iemand'. En Jezus doet er meteen nog iets bovenop: „Dochter, mijn dochter, ga in vrede.” Ze krijgt veel meer terug dan een voornaam. Ze wordt 'dochter' genoemd. Van magisch geloof met ellebogen naar een ik-in-relatie. Ze is kind van God.

En dan komt dat andere kind weer op het toneel. De dochter van Jairus. Het is intussen te laat. Ze is gestorven. Ook voor haar is er geen toekomst meer. Tenminste, als haar vader er niet was geweest. Die vader gelooft zonder meer. En hij blijft geloven. Hij gelooft in plaats van het dode meisje. Dan is het niet moeilijk voor Jezus. Hij neemt het meisje bij de hand, „net als een bruidegom”, schrijft Nico ter Linden. Jezus nodigt haar uit tot de dans van het leven. Zij kan nu vrouw worden. (Het verhaal gaat, deel II, bladzijde 66). „Het geloof van je vader heeft je gered.”

Maar Jezus heeft wel twee keer een flink taboe overtreden. Eerst laat Hij zich aanraken door een onreine vrouw en vervolgens – nog erger – raakt Hij een dode aan. Het wordt genoteerd. Maar dat belet niet dat alles blij eindigt. Zoals psalm 30, de tussenpsalm van vandaag zingt: „De avond brengt geweest, de ochtend blijdschap.”